

Του **Νίκου Μπογιόπουλου**

«Η ιστορία όλων των ως τα τώρα κοινωνιών είναι ιστορία ταξικών αγώνων», υποστηρίζουν οι συγγραφείς του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου». Και συνεχίζουν: «Ελεύθερος και δούλος, πατρίκιος και πληβείος, βαρόνος και δουλοπάροικος, μάστορας και κάλφας, με μια λέξη, καταπιεστής και καταπιεζόμενος, βρίσκονταν σε ακατάπαυστη αντίθεση μεταξύ τους, έκαναν αδιάκοπο αγώνα, τότε καλυμμένο, τότε ανοιχτό (...)».

«Μπούρδες», απαντούν οι ανειρήνευτοι πολέμιοι του ξύλινου, του δογματικού λόγου και των κομμουνιστικών ιδεοληψιών. Αυτά τελειώσανε, διαβεβαιώνουν. Το είχε πει και ο κ.Γιώργος Παπανδρέου (28/8/2009) ως πρόεδρος της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς», στην εκδήλωση του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος: «Δεν είναι πλέον ο εργάτης εναντίον του εργοδότη», είχε τονίσει...

Χρόνια πριν, ήδη από το 1976, την έλευση αυτής της νέας εποχής - εποχή γενικής συναδέλφωσης, «κοινωνικής ειρήνης» και «κατάργησης της πάλης των τάξεων» - την είχε εγκαινιάσει στην Ελλάδα ο αείμνηστος υπουργός Εργασίας Κ. Λάσκαρης: Δεν υπάρχει πλέον «εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο» και «δεν θα επιτρέψω την πάλη των τάξεων», δήλωνε με πάθος...

Στην πορεία προστέθηκαν ακόμα πιο ισχυρές αποδείξεις ότι οι ταξικές αντιθέσεις «ξεπεράστηκαν» και «καταργήθηκαν». Όπως για παράδειγμα η τοποθέτηση του τότε πρωθυπουργού κ.Σημίτη, ο οποίος τον Ιούνιο του 2000, από το Βερολίνο (τι σύμπτωση!) είχε κατασαδιάσει όσους διαμαρτύρονταν για (ταξική) πολιτική του, και τους καλούσε - και ως πολιτικός και ως επιστήμων καθηγητής - να πάψουν να χρησιμοποιούν ως «ερμηνευτικό κανόνα την πάλη των τάξεων»...

Πρώτος λόγος

Ο πρώτος λόγος που υπενθυμίζουμε τα παραπάνω είναι γιατί, παρ' όλες αυτές τις διαβεβαιώσεις, συνεχίζουν να υπάρχουν ορισμένοι που επιμένουν να αμφισβητούν την «κατάργηση της πάλης των τάξεων». Κάτι μυστήριοι, που δεν είναι και τόσο πεισμένοι με το αφήγημα που θέλει τον κόσμο να πορεύεται με πυξίδα την «ταξική ειρήνευση» και την «κοινωνική συνεργασία».

Στους αξιοσημείωτους αρνητές της συμπίεσης των βιομηχάνων με τους εργάτες, των καπιταλιστών με τους προλετάριους, των τραπεζίτων με τους άνεργους, δεν συμπεριλαμβανουμε – φυσικά – τους κομμουνιστές. Έτσι κι αλλιώς αυτοί είναι ξεροκέφαλοι.

Δεν λαμβάνουμε καν υπόψη τον Μπέντζαμιν Ντισραέλι, που σε μια κρίση λογοτεχνικής ειλικρίνειας περιέγραφε τα του καιρού του ως εξής: **«Δύο έθνη που μεταξύ τους δεν υπάρχει ούτε σχέση ούτε συμπάθεια και τα οποία δεν κυβερνώνται με τους ίδιους νόμους (...). Τα δύο αυτά έθνη είναι οι πλούσιοι και οι φτωχοί»**. Αν και ο συντηρητικός Ντισραέλι, διετέλεσε για πολλά χρόνια πρωθυπουργός της Βρετανίας, και μάλιστα της βικτωριανής εποχής, επομένως οι απόψεις του περί «τάξεων» έχουν μια κάποια βαρύτητα, εντούτοις αυτά τα έλεγε τον 19ο αιώνα. «Παλιά», δηλαδή...

Αλλά, όσο κι αν θέλουμε να μη χαλάσουμε αυτή την γιορτή της ταξικής συμφιλίωσης, πώς να μη λάβουμε υπόψη μας κάποιες πολύ πρόσφατες παραδοχές; Πώς, για παράδειγμα, να μην λάβουμε υπόψη μας τον Αμερικανό δισεκατομμυριούχο, τον Ουόρεν Μπάφετ, αυτόν τον μεγαλοκαρχαρία του χρηματιστικού κεφαλαίου, όταν δηλώνει: **«Η πάλη των τάξεων υπάρχει και είναι η δική μου που κερδίζει»...** Πώς να μην απορήσουμε όταν ο Μπάφετ, αυτός ο μεγιστάνας και μεγαλοτοκογλύφος, δηλώνει – και το δήλωσε με την άνεση μιας τάξης που τον κυνισμό της τον βαφτίζει «φιλαλήθεια» – ότι έκφραση αυτού του «ταξικού πολέμου» που διεξάγεται είναι ότι ο ίδιος πληρώνει λιγότερους φόρους απ' όσους πληρώνει η γραμματέας του...

Πώς να μην αναρωτηθούμε: Ισχύει ότι ζούμε σε συνθήκες όπου είμαστε «όλοι μαζί»; Ισχύει ότι οι κοινωνικές αντιθέσεις εξέλειπαν και ότι πλέον είναι εφικτό να πάμε «όλοι μαζί»; Ότι θα κερδίσουμε «όλοι μαζί»; Ότι θα βγούμε από την κρίση «όλοι μαζί»; Αλήθεια: Όσα υφιστάμεθα τα προκαλέσαμε «όλοι μαζί», τα υφιστάμεθα «όλοι μαζί», τραπεζίτες και φεσωμένοι, βιομήχανοι και απολυμένοι, εργολάβοι και «απασχολήσιμοι»; Η' μήπως ισχύει αυτό που λέει ο Μπάφετ: **«Ο πόλεμος των τάξεων σήμερα πια μαίνεται παντού, στριφογυρίζει μέσα στα μυαλά των ανθρώπων, που για πρώτη φορά τολμούν να πουν με το όνομά του αυτό που βλέπουν μπροστά τους, στον δρόμο, στο γραφείο, στη δουλειά τους»...**

Τι ισχύει, τελικά; Σε έναν κόσμο

- όπου 740 πολυεθνικές κατέχουν το 80% του παγκόσμιου πλούτου, αλλά πάνω από 50.000 άνθρωποι τη μέρα πεθαίνουν από αιτίες σχετιζόμενες με τη φτώχεια,
- όπου 2 δισεκατομμύρια άνθρωποι ζουν με ένα δολάριο τη μέρα και την ίδια ώρα μια χούφτα από «Μπάφετ» σπαταλούν ετησίως 50 δισ. δολάρια για να παίζουν... γκολφ,
- όπου μια **οικογένεια στις ΗΠΑ, η οικογένεια Γουόλτον της αλυσίδας πολυκαταστημάτων Walmart** κατέχει τόσο πλούτο όσον έχουν αθροιστικά... 100 εκατομμύρια φτωχοί Αμερικανοί,
- όπου, κατά τον Στίγκλιτς, το 95% των κερδών που παράχθηκαν από το «μοντέλο Ομπάμα» από το **2009 μέχρι το 2012** στις ΗΠΑ κατέληξαν στο πλουσιότερο 1% του πληθυσμού, και κατά τον Κρούγκμαν από αυτά τα κέρδη το **60% πήγε στους μεγιστάνες που αποτελούν το μόλις 0,1% του πληθυσμού,**
- όπου στην Ευρώπη των μνημονίων και της λιτότητας, εδώ που οι άνεργοι ξεπερνούν τα 30 εκατομμύρια, οι φτωχοί τα 120 εκατομμύρια, μετρήθηκε ότι 485 δισεκατομμυριούχοι κατέχουν πλούτο άνω των 2 τρισεκατομμυρίων δολαρίων,
- όπου στην Ελλάδα, τόσο επί «ευημερίας», όσο και επί κρίσης, η εισοδηματική απόσταση μεταξύ των «εχόντων» και των πενήτων αυξάνεται κατά 6 και 7 φορές,

τείνουμε να πιστέψουμε ότι, μάλλον, ισχύει αυτό που λέει ο Μπάφετ...

Πιστεύουμε, δηλαδή, ότι ο «ταξικός πόλεμος» όχι μόνο δεν έληξε ποτέ, διότι πολύ απλά ουδέποτε «καταργήθηκαν» οι κοινωνικές αντιθέσεις που τον προκαλούν, αλλά ότι αντιθέτως «μαίνεται». Μονομερώς.

Πιστεύουμε ότι επειδή δεν έχει «καταργηθεί» η ταξική διαφοροποίηση – και ούτε προβλέπεται να «καταργηθεί» σύντομα – γι' αυτό και όσοι μιλούν για την «κατάργηση της πάλης των τάξεων» παίρνουν θέση υπέρ του αδίκως επιτιθέμενου και τον διευκολύνουν στη διαίωνιση αυτού του πολέμου.

Πιστεύουμε ότι έτσι κάνουν αυτόν τον «πόλεμο» πιο εύκολο για τους θύτες υποβάλλοντας τα θύματα στη φενάκη μιας «συναίνεσης», ενός «διαλόγου», μιας «κοινωνικής ειρήνης» και μιας δήθεν «συναδέλφωσης» του θύτη με το θύμα, που οδηγεί το δεύτερο, το θύμα, να ξεκληρίζεται και να υποφέρει, και όταν υπάρχει ανάκαμψη, και όταν υπάρχει κρίση.

Πιστεύουμε ότι όσοι αποκηρύσσουν την «πάλη των τάξεων» ως ερμηνευτικό εργαλείο της κοινωνικής πραγματικότητας, όσοι με την πολιτική τους βαφτίζουν «συναγωνιστές» και βάζουν στο ίδιο «χαράκωμα» και τους καταπιεστές και τους καταπιεσμένους, εμποδίζουν τα θύματα αυτού του πολέμου να ορθώσουν ανάστημα. Τα σπρώχνουν να αποδεχτούν σαν «αμετάκλητο» τον αφανισμό τους ή να συμβιβαστούν με τα ψίχουλα της χαμοζωής τους.

Αυτή η πολιτική εξυπηρετεί την πλευρά των «Μπάφετ», αφού, τελικά, τάσσεται υπέρ της διατήρησης αυτού του ακήρυχτου «ταξικού πολέμου» και όχι υπέρ της κατάργησής του.

Δεύτερος λόγος

Ο δεύτερος λόγος που τα σημειώνουμε όλα αυτά είναι γιατί ακούσαμε τον κ.Τσίπρα, στην προχτεσινή συνέλευση του ΣΕΒ, να απευθύνεται στους βιομήχανους, να διεκτραγωδεί την κατάσταση της «διαλυμένης» χώρας και να τους λέει ότι «θα την επανενώσουμε **όλοι μαζί** και θα την οδηγήσουμε στο ασφαλές και γόνιμο έδαφος της ανασυγκρότησης και της ανάπτυξης»...

Να τονίζει στο ακροατήριο του ΣΕΒ ότι η κυβέρνηση του θα είναι «**κυβέρνηση όλων των Ελλήνων**» ανεξαρτήτως αν πρόκειται περί Ελλήνων βιομηχάνων ή Ελλήνων ανέργων...

Να επικαλείται την «εθνική ευθύνη» των βιομηχάνων – προφανώς όχι εκείνων που έχουν μεταφέρει τις έδρες των εταιρειών τους στο εξωτερικό – για τους απευθύνει «**προσκλητήριο (...) για μια νέα κοινωνική συμφωνία**», στο εσωτερικό...

Να εγγυάται μια πολιτική για τους βιομήχανους όπου τα κέρδη τους θα ζυγίζονται σε ένα «δίκαιο πλαίσιο φορολογικών υποχρεώσεων» και όχι μια πολιτική που στον ανειρήνευτο χαρακτήρα της αντίθεσης μεταξύ «καπιταλιστικού κέρδους» και «κοινωνικού οφέλους» παίρνει τη θέση του δεύτερου...

Συμπαθάτε μας (και συγγνώμη κιόλας), αλλά θα επιμένουμε ότι στο σύστημα που ζούμε υπάρχουν τάξεις. Τάξεις «εχόντων» και τάξεις «μη εχόντων». Ο ΣΕΒ, αντικειμενικά και ανεξαρτήτως προσώπων (με τα οποία δεν έχουμε και τίποτα) ανήκει στην πρώτη τάξη.

Συμπαθάτε μας (και συγγνώμη κιόλας), αλλά ως Αριστερά δεν μπορείς να είσαι και με τους δυο, ακόμα κι αν οι πρώτοι επιδοθούν στην άσκηση της «υγιούς επιχειρηματικότητας», που θα παράγει «υγιή κέρδη», τα οποία, όμως, ποτέ δεν θα πάψουν να προέρχονται από την «υγιή εκμετάλλευση» της υπεραξίας που παράγει η εργατική τάξη.

Συμπαθάτε μας (και συγγνώμη κιόλας), αλλά η Αριστερά που στη θέση της «πάλης των τάξεων» βάζει το... «win – win» των «κοινωνικών διαλόγων» και της «ταξικής συνεργασίας», μπορεί να λέει, να αισθάνεται και να είναι όσο Αριστερά θέλει, όμως – χωρίς να παραγνωρίζουμε τις επαγγελίες της ή να συσκοτίζουμε τις διαφορές της με τον υφιστάμενο κυβερνητικό Αρμαγεδώνα:

Τέτοια Αριστερά – της «κοινωνικής συμφωνίας» ανάμεσα **στο κεφάλαιο και τους εργάτες** – που να είναι ταυτόχρονα και **«Αριστερά της ανατροπής»**, της ρήξης με τις ταξικές διακρίσεις, την ταξική αδικία, της εξόδου απ' ό,τι γεννά και αναπαράγει τους «ταξικούς πολέμους» εις βάρος των αδυνάμων, ούτε υπήρξε, ούτε θα υπάρξει ποτέ.

Πηγή: enikos.gr